

Ljubim te - sovražim te! Venera opozicija Pluto ali Venera kvadrat Pluto

Poznate tematiko aspekta Venere-Pluta? Še ne? Po naslednji zgodbi iz realnega življenja boste ta aspekt bolje poznali, kaj pravzaprav prinaša tak aspekt v partnerstvu. To je zgodba, ki pripoveduje o intenzivnosti, destruktivnih strasti, obsedenosti, dominance, nenehnih bojih za oblast, izkušnjah nemoči, odvisnosti, ljubosumja in lastništva, prisiljenih vez do partnerja, emocionalnih fiksacij, skrajnostih v odnosu, kot je večkratno ločitev in ponovni začetki. Strah in notranji čustveni viharji zaradi kontrol, psihičnega pritiska, poniževanja, telesnih spopadov in pretepov. Govori o seksualnih blokad in istočasno nenasitnosti, zapleten v mrežo manipulacije, perfekcionizma in skrajnih ljubezenske bolečin. Dejanja v zgodbi Ane je težko razumeti. Ona, ki je vse to dala že skozi, je preživela in nam pokaže manj prijazna stran tega aspekta, namreč tipične napetosti in trpljenja, ki jih doživlja žrtev strasti. Do zgodbe smo prišli iz psihološke astrološke prakse v Švici, kjer se je zaradi nemoči vseh zapletov nekega dne zatekla, da si izprazni dušo in se pozdravi.

Naj sama pripoveduje:

Moja zgodba se začne, "ko sem srečala Petra" ali astrološko povedano "ko je Venera srečala Pluta". Do tedaj sem mislila o sebi, da sem popolnoma normalna, samostojna, neodvisna, sposobna imeti razmerje - duševno, psihično, emocionalno ter telesno. Torej popolnoma normalen človek, ki je dajal svobodo in ni bil pollaščevalen ali pretirano ljubosumen. Na kratko povedano o sebi sem mislila, da imam emocionalno vse pod kontrolo. Mojega tedanjega partnerja sem ljubila, imela sva tako kot drugi dobre in slabe čase, ampak vse je bilo nekako v toku. Ko sva se sčasoma odtujila in se začela zaradi tega tudi manj ljubiti, sva šla lahko mirne vesti narazen. Seveda je vse skupaj bolelo, ampak s časom se tudi te rane zacelijo. Priznam, da sem bila dokaj ponosna nase, da sem tako umirjeno in pravično lahko končalo razmerje. Ni bilo sledu kakega kaosa ali sovraštva, tako kot se po navadi drugi razidejo. Moje življenje se mi je zdelo popolnoma v redu, dokler nisem naletela na Petra. Tedaj še nisem poznala astrologije in tudi nisem vedela, kaj to pomeni, če živiš v dvojni konjunkciji med Venere in Pluto. Moja Venera je bila v opoziciji k njegovim Plutom in njegova Venera v Strelcu je bila kvadrat z mojim Plutom. Oba imava v natalni karti tudi ta aspekt med Venero in Plutom. On kvadrat, jaz pa opozicijo.

Začelo se je izredno lepo in romantično. Vendar so se se že po enem letu pokazali simptomi Venere in Pluta. Postala sem izredno ljubosumna, hotela sem ga imeti le zase in vedno več sem hotela povleči pozornosti name, bila sem emocionalno nenasitna! Kregala sva se pogosto zaradi malenkostih. Medtem, ko sem jaz hotela zadevo razčistiti, je on kar naprej od mene bežal, da bi se lahko distanciral od vsega tega. Ali pa se je delal hladnega in nedostopnega, jaz sem pa postala zato vedno bolj histerična. Pri tem pa je prišlo tudi že večkrat do obojestranskih spopadov. Tedaj sem se prvokrat ustrašila sama sebe. Ali sem bila jaz tista, ki je svojega tako ljubečega partnerja iz nemočnih občutkov razbila nos do krvi in mu vlekla za lase? Da, priznati sem si mogla, da sem šla res predaleč seveda iz ljubezni in jeze in predvsem pa zaradi nemoči. Ampak, če po pravici povem, tedaj še nisem globlje razmišljala o svojih dejanjih. Tudi ne, ko sem si prerezala žile po sporu z njim. Takrat sem to naredila, da bi ga ustrašila, manj da zato da bi se ubila. Zavestno sem hotela, da razume, koliko mi on pomeni. Podzavestno sem pa hotel s tem doseči, da mi posveča več pozornosti.

Čeprav sedaj, ko razmišljam za nazaj, si moram priznati, da je bilo merilo njegove pozornosti in naklonjenosti resnično zelo velika. Ampak tedaj še nisem poznala pomen besede "manipulacije". Vsa moja dejanja so se dogajala ravno tako, kot da bi v sebi čutila pritisk. Seveda so se moji možgani zavedali, da to kar delam, ni bilo prav, vendar sem vedno bolj izgubljala kontrolo nad seboj - posebno v krizni situaciji. Strah mi je bilo, da bi se morda vse spremenilo, in da bi začel biti odnos vsakdanji in dolgočasen. Emotionalno sem bila fiksirana na to zvezo - zame je bil moj možki iz sanj. Osredotočila sem mojo energijo nato, da postane moje partnerstvo brezhibno. Mislila sem, da le tako lahko omogočim, da bo zveza trajna in harmonična. Ker, tako sem razmišljala, če je vse brezhibno, sem s tem odstranila tudi vse neskladnosti. Opazovalo sem svoj odnos z njim z Argusovimi očmi in tako zaznala vsako malenkost. Ničesar ni smelo razdreti moje veliko globoko ljubezen. Samo - bolj ko je on odgovarjal mojemu idealu, tem bolj sem se počutila varna in tem bolj sem ga rabila. Da pa to pelje k absolutni emocionalni odvisnosti, nisem slutila.

Po dveh letih me je zapustil, ker sem samo še sitnarila zaradi moje prevelike želje po popolnosti in ker sem postala preveč dominantna. Celo leto sem letala za njim v rednih razmakih in se mu prav vsiljevala. Ampak ne zato, ker me je to zabavalo ali zato ker sem hotela uveljaviti svojo voljo na vsak način, ampak zato, ker nisem emocionalno brez njega zdržala. Tisto neznansko veliko trpljenje in hrepenenje po njem si nisem mogla in tudi ne hotela olajšati. Alkoholik si lahko v takih trenutkih olajša s tem, da si poskrbi alkohol, odvisnik droge, ampak kako naj bi si jaz mojo vdanost ublažila, sedaj ko ne morem več do njega. Grozno je bilo. On me je vedno več poniževal in vedno znova me je postavil pred vrata in me zmerjal, ker ni razumel moje obnašanje. Hotel je le svoj mir. Nekajkrat mi je uspelo, da ga pustim popolnoma pri miru, potem pa je spet prišel ON in me hotel videti. Tako je minilo prvo leto po ločitvi.

Nekaj časa po tistem, ko sva zopet začela se dobivati, se je pojavila pri meni seksualna blokada. Izgleda, da moj telo res ni prenesel več njegovega poniževanja. četudi zveni to danes nerazumljivo, sem mu vse to oprostila. Nekaj časa je menilo in iz teh nenehnih blokad ni ostalo prav nič več od prejšnje strastne ljubezni. Nasprotno postalo je zamorjeno in noben od naju ni verjel več v to da ga drugi zares ljubi. Seveda sva poskusila vse mogoče načine in se o tem pogovarjala. Iskala sva rešitev, da bi zadevo zopet oživila, vendar brez uspeha. Da bi videla kaj naju manjka sva nato se odločila za skupno življenje. Tudi to ni bilo lahko, kajti kmalu so sledili obojestranski boji za oblast. Poleg tega sem nekajkrat pospravila svoje kovčke in ga zapustila, vendar se vsakič zopet vrnila. To sva toliko časa prakticirala, dokler nisva na koncu odkrila, da se sovraživa, ki se menjal z občutkom globoke ljubezni, kadar sva se počutila že čisto na tleh in imela občutek, da nikakor ne gre več naprej. Samo po vsem tem kar sva že dala skozi, je bila ta ljubezen zasuta pod veliko grmado težkih kamnih. Brez ljubezni ni šlo, a z njo pa še manj.

Tri leta kasneje sem si najela stanovanje samo zase, ker se mi je zdelo, da imava samo še odnos kot brat in sestra. Ločila sva se ker sem jaz to hotela, ampak občutki so bili še vedno nespremenjeni. 6 mesecev in nekajkratnih strastnih srečanj kasneje me je zaprosil za roko. Ni hotel me izgubiti in kot edina rešitev je bil zanj sklenitev zakonske zveze. Seveda si lahko mislite, da se nisva nikoli poročila, ker sva prišla 3 mesece kasneje spet v vsakdanji stres. Najprej sva se kregala, ker sedaj ko se bova poročila bo moglo postati vse še toliko lepše in bolje, poleg tega da se na intimnem področju sploh ni več nič dogajalo, čeprav sva si bila privlačna. To je bil pravi začarani krog, iz katerega nisva našla več ven. Pluto ne pozna usmiljenja.

Edino kar je bilo pozitivno do tedaj je bilo, da sem postala s časom vedno bolj sposobna za odnose. Zaradi prevelike ljubezni do njega sem postala vedno manj egoistična, polaščevalna in ljubosumna. Nisem več manipulirala, dominirala in ga kontrolirala. Ponosna sem bila nato, da sem mu dovoljevala več prostosti, počutila sem sigurna pri njem, njemu sem enostavno zaupala. Predvsem nikoli ni bilo drugega kot sam on, tudi ne ko sva bila narazen. Mislila sem da sva namenjena drug za drugega.

Tri leta kasneje sva nehala, ni bilo več rešitve. Da bi pa živela kot brat in sestra, to pa tudi nisva hotela. Zopet razdor, 3 mesece nobenega kontakta, potem zopet srečanja ampak platonično, po enem letu zopet intimnosti. Vedno sem v sebi čutila, da bom vedno samo njega ljubila. Upala sem na vso moč, da bova prišla skupaj, vendar mu to pot nisem hotela težiti. Odločil naj bi se prostovoljno in brez pritiska za življenje z menoj. Veliko sem se naučila in sem zaupala njegovim občutkom do mene. Najprej je izgledalo, kot da se bodo uresničili moje sanje. Ampak zaradi enega nerodnega nesporazuma, se nato nisva videvala nekaj tednov in v tem času je spoznal neko žensko. Odločil se je že za njo, medtem ko sem jaz na tihem kovala načrte za prihodnost, dokler se nisem neke noči zbudila in se na lepem zavedala, da je spoznal neko drugo žensko - enostavno sem čutila to - ni moglo biti drugače.

Naslednji dan sem seveda preverila, če imam prav glede mojih občutkov. Ne morem opisati, kako je to, ko se vse v tebi kar naenkrat vse podre. Moja prva misel je bila, da ne bom mogla biti več z njim tako kot doslej. Ni bilo važno kako bo šlo naprej, bistvu je bilo to, da se je čez noč zame vse spremenilo. Sedela sem v avtu in začela kričati in obupano jokati. Občutek sem imela da izgubljam tla pod nogami, moja samozavest je bila uničena. Počutila sem se, kot da bi me on z cirkularno zrezal na dve polovici. Njegov delež je vzel seboj, mene pa pustil, da izkrvavim.

Naslednjih 18 mesecev nisem bila več človek, nisem mogla več delati, ne jesti in ne spati. Bila sem popolnoma ohromela in imela težke depresije in nepopisana duševne muke. Počutila sem tako, kot da bi vse skozi nekdo zapičil z žarečo konico kopje v že itak močno ranjeno srce - vedno znova in znova.

Nato sem prvikrat prišla do meje v mojem življenju, ko sem začela razmišljati o tem, kako daleč bi lahko omilila moje trpljenje. Odločila sem se, da jo moram preboleti, kajti vsa druga dejanja bi slej ali prej obžalovala. Najbolje, sem si tedaj mislila, da zaupam usodi. Ko sem ga zadnjič slišala na telefonu mi je rekel, da ne more drugače, saj bi ga vse preveč bolelo, ni prenesel več. Rekel mi je, da je mu bolje danes ko ima bolj intelektualen odnos, kot tak intenziven odnos z menoj.

Od tega trenutka, ko se moje življenje zasulo pred tremi leti sem se le počasi opomogla. Še vedno me boli, še vedno ga ljubim in še vedno hrepenim po njemu. V sebi nosim stalno vse to bolečino moje nesrečne zaljubljenosti. Še vedno sem odvisna od njega, vendar poskušam jo potešiti. Vem, da se žrtvujem za preteklo ljubezen. Vendar ne morem drugače! Boli za umret! Morda bom nekega dne uspela ga izpustiti.

In on?

On se je poročil in ima otroka z njo. Pravijo, da je srečen, ampak da se še vedno spominja name.

Vir: Astrološke delavnice Anite Cortezi